

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.639 van 29 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Op zijn gekozen woonplaats bij: X
tegen:
de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 juli 2008 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. THOLLEMBEEK, die loco advocaat J.-M. FLAGOTHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker diende, teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen, op 17 mei 2007 een aanvraag in tot afgifte van een visum type D bij de Belgische ambassade te Caïro.

1.2. Op 15 juli 2008 weigerde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het gevraagde visum toe te staan. Deze beslissing, die verzoeker op 17 juli 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...)De betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen inzake gezinshereniging in artikel 40 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat de Belgische Ambassade te Caïro aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakte op naam van (K.S.A-M.M.); geboren op 26/05/1975;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 15/04/2007 met mevrouw (K.F.), geboren op 15/04/1959;

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Overwegende dat volgens artikel 46 van het wetboek van internationaal privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elke echtgenoot beheerst worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Belgisch burgerlijk wetboek voor de Belgische onderdanen bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de echtgenote van de verzoeker in dit geval een Belgische onderdaan is en dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd;

Overwegende dat bij een huiszoeking op 13/05/2008 enkel de zoon aanwezig was die niet op de hoogte leek te zijn van het feit dat de moeder reeds gehuwd was met de persoon dewelke de politiediensten voorstelden.

Overwegende dat de zoon verklaarde dat de nieuwe man van zijn moeder op verlof was naar Egypte voor een periode van twee weken;

Overwegende dat mevrouw de juiste schrijfwijze van de naam van mijnheer niet zou kennen;

Overwegende dat mevrouw verklaarde dat mijnheer er haar tijdens hun eerste ontmoeting, eind augustus 2006, gevraagd zou hebben om te huwen;

Overwegende dat twee maanden na hun eerste ontmoeting reeds een Orfihuwelijk plaatsvond en enkele maanden later een wettelijk huwelijk;

Overwegende dat mevrouw verklaarde dat haar familie niet aanwezig was op het huwelijk en dat ze niet op huwelijksreis geweest waren;

Overwegende dat mevrouw reeds tweemaal eerder gehuwd was en vijf kinderen heeft waaronder twee die buiten haar huwelijken werden geboren;

Overwegende dat het gezien de islamitische gebruiken en tradities eerder opmerkelijk kan genoemd worden dat een jonge Egyptische man huwt met een 16 jaar oudere reeds tweemaal gescheiden vrouw met kinderen;

Overwegende het negatieve advies van de Belgische Ambassade te Caïro;

Overwegende dat de Procureur vermeldt dat mevrouw in het verleden reeds in contact gekomen is met de politiediensten met betrekking tot diefstal en slagen en verwondingen;

Overwegende dat de Procureur des Konings te Brussel in zijn schrijven, dd 30/06/2008 een negatief advies verstrekt inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk;

Overwegende dat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat minsten een van de echtgenoten niet de reële intentie heeft een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd. (...)

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

2.1. Waar verzoeker vraagt om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding dient erop te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

2.2. Wat betreft de vraag van verzoeker om het ingestelde beroep te behandelen in de Franse taal moet worden geduïd dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten.

Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt. De bestuurs-handelingen waarvan de vernietiging gevorderd wordt, zijn immers steeds afkomstig van overheden die onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van talen in bestuurszaken. Gelet op het voorgaande en het feit dat bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands, dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

3. Gegrondheid van het beroep.

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 58 en 60 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen principe van goed bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tevens betoogt hij dat een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

3.1.1. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 58 en 60 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze artikelen betrekking hebben op vreemdelingen die in België wensen te studeren en hiervoor tot een verblijf van meer dan drie maanden wensen gemachtigd te worden. De Raad stelt vast dat de schending van deze artikelen, in casu, niet dienstig kan aangevoerd worden nu verzoeker nooit te kennen gegeven heeft dat hij in België wenste te studeren en nooit de door deze wetsbepalingen vereiste documenten heeft aangebracht.

3.1.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden opgemerkt dat de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Er dient, in voorliggende zaak, te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.1.3. In wat kan beschouwd worden als een derde onderdeel van het middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld wordt dat zijn partner onvoldoende solvabel is, moet worden opgemerkt dat dit motief nergens in de bestreden beslissing is opgenomen, zodat verzoekers uiteenzetting feitelijke grondslag mist.

Verzoeker lijkt ook verkeerdelijk uit te gaan van de veronderstelling dat het visum hem louter geweigerd werd omdat zijn echtgenote veel ouder is en reeds tweemaal uit de echt gescheiden is. In de bestreden beslissing wordt evenwel gemotiveerd dat het door verzoeker in het buitenland afgesloten huwelijk niet erkend wordt door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, zodat in functie van dit huwelijk geen visum kan worden afgeleverd.

Zo het verder de bedoeling zou zijn van verzoeker om aan te geven dat de motieven waarop verweerder zich baseert om te duiden waarom hij weigert het huwelijk te erkennen niet deugdelijk zijn, dient de Raad te wijzen op zijn rechtsmacht zoals omschreven in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Luidens artikel 27, § 1, derde lid, van het wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) kan *"ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23."* De wetgever heeft dus een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege verweerder tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is. Er dient bijgevolg te worden besloten dat het middel dat inhoudt dat aan de Raad wordt gevraagd te onderzoeken of de weigering tot

erkenning van het buitenlands huwelijk overeenkomstig de wettelijke bepalingen gebeurde, niet ontvankelijk is.

3.1.4. Waar verzoeker de schending aanvoert van het ‘*algemeen principe van goed bestuur*’, stelt hij dat op het bestuur de verplichting rust om rekening te houden met alle elementen van de zaak, zodat mag verondersteld worden dat verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker beperkt zich evenwel tot het louter aanvoeren van het zorgvuldigheidsbeginsel doch toont niet op een voor de Raad duidelijke wijze enige schending van dit beginsel aan, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet beschouwd worden.

3.1.5. In een vijfde en laatste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 EVRM. Verzoeker betoogt dat hij gehuwd is en dat het huwelijk in België werd overgeschreven, zodat hem en zijn echtgenote niet kan verhinderd worden samen te leven door een visum te weigeren.

Eerst en vooral moet worden benadrukt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – een akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte kan weigeren (cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum “gezinshereniging”. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot “de-plano-erkenning” toevertrouwt aan “alle overheden”, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

Daarnaast herinnert de Raad eraan dat in zoverre de bestreden beslissing al dient beschouwd te worden als een inmenging van het openbaar gezag in het privéleven van verzoeker, het om een in artikel 8, tweede lid, van het EVRM toegelaten inmenging gaat. De inmenging is namelijk in de wet voorzien en nodig om één van de in artikel 8, tweede lid, van het EVRM opgesomde doelen, namelijk de bescherming van de openbare orde, te bereiken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.